

JB 1997/11 CRvB, 19-11-1996, 95/8309 ABW

Ontvankelijkheid, Ambtshalve toetsing, Bepalingen van openbare orde.

Aflevering 1997 afl.

College Centrale Raad van Beroep

Datum 19 november 1996

Rolnummer 95/8309 ABW

Mr. Kasdorp

Rechter(s) Mr. Van der Kolk-Severijns

Mr. Olde Kalter

D.S. v B. te D.,

appellante,

Partijen en

het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Doesburg, gedaagde.

Trefwoorden Ontvankelijkheid, Ambtshalve toetsing, Bepalingen van openbare orde.

ABW - 34 (tekst tot 1 januari 1994)

Regelgeving [Awb](#) - hoofdstuk 6

[Awb](#) - 8:69

» Samenvatting

Samenvatting

De rechtbank heeft appellante terecht alsnog ambtshalve in haar bezwaar niet ontvankelijk verklaard, aangezien de wettelijke voorschriften met betrekking tot de termijn voor het indienen van bezwaar of beroep van openbare orde zijn.

[beslissing/besluit](#)

» Uitspraak

Uitspraak

I. Ontstaan en loop van het geding

Namens appellante heeft mr J. Goldschmeding, advocaat en procureur te Doesburg, op daartoe bij aanvullend beroepschrift d.d. 10 april 1996 aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te Arnhem van 20 oktober 1995, nummer 94/2545, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Gedaagde heeft bij schrijven van 21 mei 1996 een verweerschrift ingediend.

Desgevraagd heeft gedaagde bij schrijven van 20 juni 1996 nog nadere stukken ingezonden.

Het geding is behandeld ter zitting van 8 oktober 1996, waar voor appellante is verschenen mr Goldschmeding, voornoemd, en waar gedaagde zich, daartoe opgeroepen, heeft doen vertegenwoordigen door L.G. Wolf, werkzaam bij de gemeente Doesburg.

II. Motivering

Met ingang van 1 januari 1996 is de Algemene Bijstandswet (ABW) ingetrokken en zijn de Algemene bijstandswet en de Invoeringswet herinrichting Algemene Bijstandswet in werking getreden. Het in dit geding aan de orde zijnde geschil wordt beoordeeld aan de hand van de ABW en de daarop berustende bepalingen, zoals die luiden ten tijde als hier van belang.

Aan de aangevallen uitspraak -waarin appellante als eiseres is aangeduid, en gedaagde als verweerder- ontleent de Raad de volgende feiten en omstandigheden.

Eiseres ontvangt vanaf februari 1992 een uitkering ingevolge de Rijksgroepsregeling Werkloze Werknemers (RWW) van verweerder. Ingaande februari 1993 werkte eiseres voor CAP te Sint Petersburg. Zij verdiende volgens eigen opgave f600,= bruto per maand met deze werkzaamheden. Voor deze onderneming stond zij als volledig gevolmachtigde ingeschreven bij de Kamer van Koophandel te Arnhem. Voornoemde inkomsten zijn vanaf februari 1993 tot en met juni 1993 door verweerder feitelijk -rekening houdende met een vrijlating- op haar uitkering in mindering gebracht. Eind juni 1993 berichtte eiseres aan verweerder, dat zij van 10 juli 1993 tot 10 augustus 1993 op vakantie naar Rusland zou gaan. Tevens deelde zij mee in feite nooit loon te hebben ontvangen vanaf februari 1993. Voor verweerder was de omstandigheid, dat eiseres haar inkomstenbriefje over augustus 1993 niet inleverde reden de uitkering over deze maand feitelijk niet uit te betalen. De beëindiging van voornoemde uitkering ingaande 1 augustus 1993 is bij beschikking van 9 november 1993 aan eiseres bevestigd. Op 4 november 1993 heeft eiseres, nadat zij op 28 oktober 1993 om een voorschot had verzocht, bij verweerder een nieuwe aanvraag ingediend om een uitkering ingevolge de RWW, vanwege het ontbreken van inkomsten. Bij schrijven van 20 november 1993 heeft zij aan verweerder meegedeeld vanwege ziekte eerst op 31 augustus 1993 in Nederland te zijn teruggekeerd, waarna zij nog 4 weken behoorlijk ziek is geweest. Bij beschikking van 9 december 1993 is aan eiseres namens verweerder ingaande 28 oktober 1993 wederom een uitkering ingevolge de RWW toegekend. Eiseres heeft vervolgens bezwaar aangetekend onder vermelding -kort samengevat-, dat zij alsnog de korting op haar uitkering over de periode februari tot en met juni 1993 ongedaan gemaakt wenst te zien, alsmede dat zij vanaf augustus 1993 recht heeft op een uitkering. Bij het bestreden besluit is het bezwaarschrift van eiseres ongegrond verklaard, aangezien zij ten aanzien van haar inkomsten niet met aanvullende informatie is gekomen en ten aanzien van de ingangsdatum 28 oktober 1993 geen nieuwe gezichtspunten naar voren heeft gebracht om tot het oordeel te komen dat zij niet eerder in staat was opnieuw contact op te nemen met het bureau Sociale Zaken. Namens eiseres is op 3 augustus 1994 tegen het op 22 juni 1994 verzonden bestreden besluit beroep ingesteld, waarbij zij de hierboven in bezwaar genoemde punten handhaaft. Zij voegt hieraan nog toe door een zekere lethargie vanwege psychische spanningen zich niet vóór 28 oktober 1993 bij voornoemd bureau te hebben gemeld.'

Die feiten en omstandigheden worden door partijen niet betwist, en vormen ook voor de Raad het uitgangspunt bij zijn oordeelsvorming.

De rechtbank heeft bij de aangevallen uitspraak het bezwaar van appellante tegen het in mindering brengen van inkomsten uit dienstbetrekking over de periode van februari tot en met juni 1993 op de uitkering ingevolge de Rijksgroepsregeling werkloze werknemers (RWW) alsnog niet-ontvankelijk verklaard, omdat appellante de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift ruimschoots heeft overschreden. Voor het overige is het beroep door de rechtbank ongegrond verklaard.

Appellante betwist de termijnoverschrijding niet, doch stelt dat de rechtbank haar niet alsnog niet-ontvankelijk mocht verklaren in haar bezwaar tegen de korting van de inkomsten op haar uitkering, nu zij door gedaagde eenmaal was ontvangen in haar bezwaar. Verder is door appellante aangevoerd dat zij ononderbroken na 1 augustus 1993 recht op een uitkering ingevolge de RWW heeft gehad.

De Raad overweegt het volgende.

Door partijen wordt niet betwist dat de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift tegen de korting van inkomsten op appellantes RWW-uitkering is overschreden. De Raad is niet gebleken van feiten of omstandigheden om de overschrijding van bedoelde termijn verschoonbaar te achten. Onder die omstandigheden had gedaagde appellante in haar bezwaar niet-ontvankelijk moeten verklaren. Nu gedaagde dit heeft nagelaten, heeft de rechtbank dit terecht alsnog ambtshalve gedaan, aangezien de

wettelijke voorschriften met betrekking tot de termijn voor het indienen van bezwaar of beroep van openbare orde zijn. In zoverre dient de aangevallen uitspraak te worden bevestigd.

Wat het geschil betreft over het recht op RWW-uitkering over de periode 1 augustus 1993 tot 28 oktober 1993 overweegt de Raad het volgende.

Ingevolge artikel 34 van de ABW zoals dat artikel tot 1 januari 1994 luidde, kan de aanvrager binnen een maand nadat hij kennis heeft kunnen nemen van een beschikking inzake de verlening van bijstand, een bezwaarschrift indienen bij burgemeester en wethouders.

De beschikking d.d. 9 december 1993, is verzonden op 14 december 1993 zodat appellante op 15 december 1993 van deze beschikking kennis had kunnen nemen. Appellante heeft tegen die beschikking een op 24 januari 1994 gedateerd en op 4 februari 1994 bij de gemeente Doesburg ingekomen bezwaarschrift ingediend. Gelet hierop moet worden vastgesteld dat het bezwaarschrift van appellante niet binnen de daarvoor in de wet gestelde termijn is ingediend. Verder is de Raad niet gebleken van bijzondere omstandigheden die de termijnoverschrijding kunnen rechtvaardigen. De Raad merkt in dit verband op dat hij in appellantes gezondheidstoestand onvoldoende grond kan vinden voor het oordeel dat appellante niet in staat is geweest binnen de wettelijke termijn een bezwaarschrift in te dienen.

Hieruit volgt dat het bestreden besluit en de aangevallen uitspraak in zoverre voor vernietiging in aanmerking komen en dat appellante alsnog ook in haar bezwaar tegen de beschikking van 9 december 1993 niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.

De Raad acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Vernietigt de aangevallen uitspraak voor zover het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond is verklaard en vernietigt dat besluit in zoverre;

Bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;

Verklaart appellante alsnog niet-ontvankelijk in haar bezwaar tegen het besluit van 9 december 1993;

Gelast de gemeente Doesburg aan appellante het door haar betaalde griffierecht ad f200,= te vergoeden.

» Noot

Ambtshalve van openbare orde?

Ook in deze uitspraak oordeelt de Centrale Raad van Beroep, gelijk zijn uitspraak van 16 oktober 1996 (JB 1996/261), dat de kwestie van de ontvankelijkheid in bezwaar of beroep een aangelegenheid van 'openbare orde' betreft, waarover de bestuursrechter zich (reeds) ambtshalve heeft uit te spreken. Helaas brengt ook deze uitspraak geen verdere duidelijkheid over wat het criterium 'voorschrift van openbare orde' nu precies inhoudt - vergelijk ook mijn noot onder JB 1996/190 en 1996/198. Nu zou men kunnen veronderstellen dat de kwestie van de ontvankelijkheid wel zo elementair is dat een nadere adstructie niet echt nodig is. De uitspraak van de HR van 29 mei 1996 (NJB-Katern, 20, p. 939) werpt echter de vraag op of de Hoge Raad een ander oordeel is toegedaan. Vergelijk in dit verband ook het commentaar van R.J.G.M. Widdershoven, ('Kroniek bestuursprocesrecht', NTB 1996/8, p. 273).

Widdershoven wijst erop dat de termijnen van bezwaar en beroep blijkens de Memorie van Antwoord op art. 8:69 Awb (PG AwbII, p. 464) en blijkens ook de Afdeling bestuursrechtspraak (5 december 1995, AB 1996, 298 m.nt. AFMB) van openbare orde zijn. Moeten we het oordeel van de Hoge Raad nu als een uitglijder beschouwen, of betreft het slechts een cassatie-technisch punt? In een van de volgende JB-nummers komen we uitgebreider op de ambtshalve toetsing terug.

MAH